

REBECCA RAISIN

*Flora's
reizende
kerstwinkel*

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Rebecca Raisin
Oorspronkelijke titel: *Flora's Travelling Christmas Shop*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: HQ © HarperCollinsPublishers Ltd 2020
Omslagbeeld: © Shutterstock
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

ISBN 978 94 027 1981 9
ISBN 978 94 027 7584 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2025

Originele uitgave verschenen bij HQ, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Is dit nou echte liefde?

Daar pieker ik over, terwijl ik me voorbereid op mijn afspraakje met Luke. Mijn beste vriendin Livvie ligt op mijn bed, verdiept in een boek. Ze is zich totaal niet bewust van mijn existentiële crisis.

Luke is een dichter en hij beschikt over een zeker *je ne sais quoi* waardoor ik al kriebels in mijn buik krijg wanneer ik me voorstel hoe deze avond zal verlopen. Hij is zo anders dan de andere mannen met wie ik heb gedatet. Gewoon uit eten gaan en even naar de bioscoop is er bij hem niet bij. Onze dates zijn heerlijke escapades waardoor ik helemaal opleef.

Vaak gaan we boekwinkel-hoppen. Dat wil zeggen dat we op zondagmiddag obscure boekwinkeltjes afstruinen. Mijn favoriete winkel bevindt zich aan een lang vergeten steegje. Binnen liggen de hardbacks hoog opgestapeld en hangt de zwoele geur van het verleden in de lucht. Onze voetstappen doen er het stof opwaaien, terwijl een oudere man ons gadeslaat vanachter de rook die uit zijn pijp kringelt. In dat stokoude stukje Londen lijkt het wel of de tijd stil is blijven staan en de gebruikelijke regels niet van toepassing zijn.

Zo'n paradijsje zou ik ook wel willen vinden, en misschien ben ik daar met Luke wel naar op weg. Hij neemt me regelmatig mee naar poetryslams, waar hij nonchalant het podium op klimt en steevast wint van de andere dichters omdat hij met weinig woorden heel veel gevoel weet over te brengen. Het is adembenemend hoe hij de zesentwintig letters van het alfabet weet om te zetten in zoiets wonderschoons.

Met zijn grootse ideeën en beknopte manier van praten lijkt Luke enorm veel ruimte in te nemen. De levenslust spat van hem af en door zijn aanstekelijke enthousiasme merk ik hoe bepalend literatuur kan zijn voor je stemming, je leven en je hart.

We zijn samen kunstgalleries binnengeslopen, hebben in bibliotheken rondgehangen en bijeenkomsten over vrouwenrechten bijgewoond. Hij is namelijk een feminist, een bondgenoot! Eindelijk heb ik de man van mijn dromen gevonden, na al die mannen die me alleen maar wilden veranderen, die me de mond wilden snoeren en ervoor wilden zorgen dat ik niet zo... aanwezig was, denk ik.

Door Luke is er een wereld voor me opengegaan. Hoewel hij heel complex kan zijn, is hij in andere opzichten juist eenvoudig. In de korte tijd dat ik hem ken, heeft hij een stukje van mijn hart weten te veroveren. Het mooiste is echter nog wel dat hij nooit zegt dat ik de ideale vrouw zou zijn, als ik me maar een beetje zou aanpassen.

Mijn weerbarstige krullen weigeren zich momenteel te laten temmen, net als ikzelf eigenlijk, dus besluit ik ze los te laten hangen. Mijn make-up maak ik af met wat glitteroogschaduw en een dikke laag mascara.

‘Ik ga nu al twee maanden met Luke om, Liv. Zou hij me spontaan voor een drankje hebben uitgenodigd omdat hij iets serieus met me wil?’ Eerlijk gezegd begin ik verliefd op hem te worden, maar is dat wel wederzijds? Na al die mislukte relaties ben ik bang om mezelf open te stellen. Met elke breuk is er een stukje van mijn zelfvertrouwen afgebrokkeld. Mannen vinden mij altijd ‘te veel’.

Over haar boek heen kijkt ze me aan. ‘Ja, ik denk het wel. Wat stond er precies in zijn berichtje?’

“Kom naar *The Crooked Shingle* voor een drankje. Ik moet je zien.”

Nadat ze er even over heeft nagedacht, zegt ze: ‘Zo te horen mist hij je. Morgen zouden jullie toch naar die boekpresentatie gaan?’

‘Morgenavond, ja. Ik heb Magda moeten smeken om me met

Jonah van dienst te laten ruilen omdat ik eigenlijk 's avonds moest werken.' Hoewel ik dolblij ben met mijn nieuwe baan bij Deck the Halls Christmas Emporium, is mijn baas een vuurspuwende draak en probeert mijn collega Jonah elke situatie naar zijn hand te zetten. Maar ach, je kunt niet alles hebben. Het is al heel wat dat ik betaald krijg om kerstliedjes te zingen terwijl ik klanten help. Tot nog toe is mijn loopbaan kort gezegd rampzalig verlopen. Voornamelijk omdat ik niet nadenk voordat ik iets zeg. Mijn grote mond brengt me steeds weer in de problemen, dus doe ik de laatste tijd mijn uiterste best om me in te houden en mijn werk zo goed mogelijk te doen. Het voelt alsof ik mijn plaatsje heb gevonden bij deze winkel, die perfect aansluit bij mijn voorliefde voor alles wat met kerst te maken heeft.

'Dus Luke kan geen dag meer wachten om je te zien?' Livvie haalt haar schouders op. 'Die man is stapelverliefd op je, en neem het hem eens kwalijk!'

Glimlachend kijk ik haar aan. 'Laten we het hopen. Volgens mij gaat het wel de goede kant op tussen ons. Londense mannen zijn zo moeilijk te peilen, maar Luke lijkt me anders.'

Als ze een ezelsoor aan de bladzijde vouwt, durf ik te zweren dat ik boekenwormen in de hele wereld verontwaardigd hoor schreeuwen. 'Denk je dat hij het officieel wil maken?'

'Ja. We gaan van een gelegenheidssituatie naar een vaste relatie.' Veel van mijn vorige relaties bleken uiteindelijk van die 'gelegenheidssituaties' te zijn: *friends with benefits*, ordinaire scharrels. Mannen in grote steden hebben blijkbaar massaal bindingsangst. Als je het mij vraagt, komt dat door al die onrealistische Hollywoodfilms.

'Je bent goed bezig, Flora. Hij komt oprecht over en lijkt me over een goed stel hersenen te beschikken.'

'Ik vind het vooral leuk dat hij zo hartstochtelijk is. Hij weet wat hij wil en gaat daar ook voor, zonder er lang over na te denken.'

'Een beetje zoals jij, dus? Als iemand spontaan is, ben jij het wel.'

‘Nu je het zegt, ja.’

We schieten allebei in de lach. Tot nu toe laat mijn liefdesleven zich het beste omschrijven als kortstondig, scherp en chaotisch. Om de een of andere reden lijken mannen het nooit langer dan drie maanden met me uit te houden. Het is niets voor mij om verleidelijk met mijn wimpers te lonken en te doen alsof ik verlegen ben, of juist hooghartig en onbereikbaar. Ik ben gewoon mezelf, in al mijn kleurenpracht. Al vroeg in een relatie hoor ik mannen uit over wat ze willen in het leven, en dat schrikt vaak af. Maar waarom zouden we onze wensen en gevoelens niet mogen uitspreken? Waarom moeten we een toneelstukje opvoeren?

Ik hou van de liefde en ik word snel verliefd. Daardoor krijg ik vaak te horen dat ik te hard van stapel loop, maar is dat echt zo, of is het gewoon een smoesje omdat de mannen met wie ik date zich niet willen settelen? Omdat ze niet de rest van hun leven aan één vrouw willen vastzitten?

Nu ik de dertig nader, wil ik heel graag mijn grote liefde vinden. Iedereen fantaseert toch al vanaf de basisschool over een droombruiloft? Omdat ik al veel te veel kikkers heb gekust die geen prins bleken te zijn, heb ik een checklist gemaakt om mezelf tijd en onnodig leed te besparen. Het is een lange, gedetailleerde lijst. Misschien is het een tikje eigenaardig, maar uiteindelijk zal het zijn vruchten afwerpen, dat weet ik zeker.

Daarom vind ik Luke zo bijzonder. Die vertrok geen spier toen ik hem subtiel uithoorde en hij aan veel van mijn eisen bleek te voldoen.

‘Volgens mij wil hij een stapje verder met je gaan,’ zegt Livvie. ‘Dat is een goed teken.’

Ik spuit wat parfum op. ‘Ja, dat zal wel. Of hij wil gewoon seks.’

‘Dat kan ook,’ geeft ze lachend toe.

‘Er is maar één manier om erachter te komen, denk ik.’

‘Dan zie ik je morgen wel weer.’

‘Ik blijf niet bij hem slapen voordat we minstens drie maanden samen zijn. Zijn huisgenoten hangen telkens om ons heen, sto-

ten hem aan en knipogen stiekem naar hem. Zo kinderachtig!’ Ik schud mijn hoofd.

‘Laat ze toch. Waarschijnlijk zijn ze gewoon jaloers. Ga ervoor, zou ik zeggen.’

‘Ik wil sowieso geen seks zolang ik niet zeker weet of hij met me verder wil.’

‘Dan moet je het zelf maar weten, Flora. Ik hoor het morgen wel tijdens het ontbijt.’

‘Tijdens het ontbijt? Luister je eigenlijk wel? Je weet best dat ik niet preuts ben, maar ik wil geen vrijblijvende seks. Tenzij ik de vrijgezelle tweelingbroer van Jason Momoa tegen het lijf loop, heb ik pas interesse als ik weet dat het goed zit. Maar mocht je al slapen wanneer ik thuiskom, dan app ik je wel een uitgebreid verslag.’

Livvie omhelst me, en al snel loop ik de ijskoude Londense avond in.

2

Terwijl Luke iets te drinken voor ons haalt, zoek ik alvast een tafeltje bij het raam uit. Buiten weerkaatst de kerstverlichting op de inktzwarte Theems, die door het kolkende saffraangeel en jade-groen iets wegheeft van een bewegend schilderij van Van Gogh. Als Luke tegenover me gaat zitten, ben ik nog steeds een tikje verdwaasd door de schoonheid van het water.

Hij schraapt zijn keel. 'Fijn dat je kon komen. Ik wil iets met je bespreken.'

'Ga je gang.' Ik steun met mijn kin op mijn hand en stel me allerlei scenario's voor. Waar zullen we gaan wonen? Waarschijnlijk in een piepklein flatje in een gerenoveerde loods in Soho. Waar zullen we voor het eerst op vakantie gaan? Naar New York, vanwege de vele boekwinkeltjes? Naar Parijs, omdat het daar zo romantisch is? Of misschien naar Griekenland, vanwege de zon en de ouzo na lange, luie dagen op het strand?

Met die zijdezachte stem van hem begint hij: 'Het was leuk, de afgelopen maanden.'

Ik knik en voel dat mijn hart sneller gaat slaan. Zou hij zijn nieuwe gedichtenbundel hebben opgedragen aan ons? Zal hij me uitnodigen om te komen luisteren als hij daaruit voordraagt voor een publiek en zegt dat hij nog nooit zo iets gevoeld heeft? Dat hij tot nu toe niet in ware liefde geloofde?

'Maar...'

Maar?

'Het is beter om hiermee te stoppen voordat een van ons gekwetst raakt.'

Wacht eens even. ‘Wat?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘We passen niet bij elkaar.’ De woorden dringen als kogels mijn lichaam binnen: pang, pang, pang! Is dit een zieke grap? Dit is toch de man die me lieve woordjes inluisterde in de schaduwrijke hoekjes van de bibliotheek? De man die beweerde dat welvaart maar een verzinsel van de maatschappij is, voordat we zonder te betalen een galerie in slopen en hand in hand langs de kostbare kunstwerken dwaalden?

Tot mijn afgrijzen voel ik tranen in mijn ogen prikken. ‘Dit... had ik niet verwacht.’ Dat is nog zwak uitgedrukt, want het voelt alsof hij de poten onder mijn stoel vandaan heeft gezaagd. ‘Waarom passen we volgens jou dan niet bij elkaar?’

Hoe heb ik dit zo verkeerd kunnen inschatten? Alweer! Ik dacht dat hij anders was, maar opeens lijkt hij geen haar beter dan al die andere mannen. Zo te zien heeft de verveling toegeslagen en heeft hij zijn rol van gevoelige dichter laten varen. In zijn ogen ligt zelfs een verwijtende blik. Zou het aan mij liggen? Ben ik degene die moet veranderen? Het is weer hetzelfde liedje als altijd.

Luke drinkt snel zijn glas leeg, alsof hij op het punt staat te vertrekken. Nu hij de pin uit de granaat heeft getrokken, wil hij vlug dekking zoeken. ‘Je bent gewoon een beetje te veel voor me, Flora. Je bent een beetje te... Hoe zal ik het eens zeggen?’ Nadenkend wrijft hij over zijn kin, alsof we niet bezig zijn onze relatie te verbreken. ‘Je bent maf, dat woord zocht ik. Eerst vond ik dat wel verfrissend, schattig zelfs, maar nu ben ik daar niet meer zo zeker van.’ Met een frons in zijn voorhoofd kijkt hij naar de mascara die over mijn wangen uitloopt. ‘Dat wil niet zeggen dat je voor mij hoeft te veranderen, hoor. Er loopt vast iemand rond die je buitensigheden geweldig zal vinden, maar dat ben ik niet.’

Mijn verdriet maakt plaats voor ergernis en ik moet me inhouden om hem geen dreun te geven. ‘Mijn buitensigheden?’

Hij trekt een gezicht alsof hij al die vragen maar vervelend vindt, alsof hij gewoon door de zure appel heen wilde bijten en weer wilde vertrekken zonder te worden opgehouden door mijn

emoties. 'Ja, Flora. Dit zal toch niet de eerste keer zijn dat je dat te horen krijgt? Een beetje excentriek zijn is goed, maar het kan ook gekunsteld overkomen, snap je?'

Ik zeg niets, want ik begrijp niet waar hij op doelt.

Met een zucht vervolgt hij: 'Je kleedt je elke dag alsof het kerst is.'

Ik snuif verontwaardigd. 'Ik verkoop kerstartikelen!'

Daarop werpt hij me zo'n blik toe van: *Ik ben niet boos, maar wel teleurgesteld*. 'Nu ben je toch niet aan het werk? Waarom heb je dan een trui aan met de tekst: *Sleigh my name?*'

Nu gaat hij echt te ver. 'Dat is toch grappig? En kerst draait toch om vrolijkheid?'

'Het is november!'

'Precies!' Hoort hij eigenlijk wel wat hij zegt? Hoe kan die zoet-gevooisde woordkunstenaar opeens zijn veranderd in zo'n saaie kerel? Ik vraag me af of het wel goed met hem gaat, zó anders komt hij over dan de Luke die ik de afgelopen acht weken heb leren kennen.

'Je hebt pumps die zijn bezaaid met knipperende kerstmannenlampjes.' Ondanks mijn vernietigende blik gaat hij onverstoorbaar door: 'En je nagels, zijn daar nou kerstmannenjasjes op gelakt?'

'Nou en of. Dat is met veel zorg gedaan door mijn nagelstyliste Minh, een echte kunstenaars in haar vakgebied!' Mannen snapten er ook niks van. 'Dus het bevat je niet dat ik gek ben op alles wat met kerst te maken heeft? Is dat alles?'

'Nou, ik vind ook dat je een beetje te hard van stapel loopt. Ik ben niet op zoek naar vastigheid. Je bent een prachtige meid, alleen...'

Wie is dit monster? Waar is mijn hartstochtelijke, gevoelige dichter gebleven? Heeft hij al die tijd een toneelstukje opgevoerd? Dat is echt onmogelijk geworden in deze stad.

'Hoezo liep ik te hard van stapel? Jij wilde de eerste avond al met me het bed in duiken, of valt dat voor mannen niet onder de

noemer “te hard van stapel lopen”? Ben je soms op je teentjes getrapt omdat ik nee zei? Kon je tere mannenego het niet aan dat ik de eerste avond al op de rem trapte?”

‘Nee, Flora. Daar had ik geen problemen mee. Mijn tere mannenego is nog intact. Het ligt aan al die vragen die je me stelde over winterse trouwlocaties en over welk kerstliedje er gedraaid moet worden wanneer we naar het altaar schrijden. Daar krijg ik de zenuwen van. En dan die rare vraag over rendiernamen!’

Oké, oké, ik had het misschien subtieler kunnen aanpakken, maar is het echt zo gek dat ik antwoord wilde op die prangende vragen? Ik heb hem toch geen aanzoek gedaan? En al die dingen staan op de checklist en zullen op een gegeven moment toch besproken moeten worden, dus waarom dan niet meteen?

Ik steek mijn hand op om hem de mond te snoeren. ‘Hoor eens, je mocht willen dat iemand als ik met je wilde trouwen. Die vragen zijn alleen bedoeld om de mannen eruit te filteren die ik, heel ver in de toekomst, níét als echtgenoot zou willen. Als we allebei een andere kijk op het huwelijk hebben, heeft het geen zin om onze tijd aan elkaar te verdoen, vind je wel? Ik wil heus niet meteen trouwen, maar ik wil ook geen vijf jaar met je samen zijn voordat ik te horen krijg dat je buiten de feestdagen om in Las Vegas getrouwd wilt worden door een Elvis-imitator en dat ik dan op de klanken van “Love Me Tender” of iets anders ongeschikts naar het altaar zou moeten schrijden.’

Hij trekt een gezicht. ‘Maar Flora, is het niet een beetje vroeg voor het T-woord?’

Ik sla mijn armen over elkaar, maar als ik besef hoe afwerend dat eruitziet, laat ik ze snel weer zakken. ‘En dat jij toen we elkaar twee uur kenden het S-woord al liet vallen is wél oké? Toen had ik al moeten weten hoe nep je bent. Jullie zijn ook allemaal hetzelfde. Jullie willen alleen maar scharrels zonder verplichtingen en gaan van het ene meisje naar het andere. Nou, ik ben niet geïnteresseerd in alleen maar seks, en al helemaal niet met iemand die nog nooit heeft nagedacht over een trouwlocatie!’

Ik pak mijn vrolijke handtas in de vorm van een kerstboom op en maak me uit de voeten. Alweer mijn tijd verspild aan een kerel die alleen uit is op seks. Serieus, waar zijn alle goede kerels gebleven?

Eenmaal bij de flat zwaai ik dramatisch de deur open en loop naar binnen. 'Livvie! Dit geloof je nooit. Hij heeft het uitgemaakt omdat ik excentriek zou zijn! Is dat een soort codetaal? Het nieuwe: "Het ligt niet aan jou, maar aan mij!"'

Met grote ogen van schrik heft Livvie haar hoofd op van de armleuning van de bank. 'Wát? Hoe kan dat nou? Wat heeft hij precies gezegd?'

Ik plof naast haar neer. 'Het kwam erop neer dat ik te maf ben, maar dat ik me geen zorgen hoeft te maken omdat ik heel mooi ben en omdat er vast al een andere man staat te trappelen om me te kunnen veroveren. Iemand die juist dol is op mijn buitenissigheden. En dat ik te hard van stapel loop, omdat ik een paar dagen geleden naar zijn mening heb gevraagd over een aantal trouwlocaties en liedjes voor tijdens de plechtigheid.'

'Flora, dat heb je toch niet echt gedaan?'

'Natuurlijk wel!'

Ze laat haar hoofd tegen mijn schouder rusten. 'Misschien kun je dat soort vragen voortaan beter bewaren tot je op zijn minst drie maanden met iemand samen bent.'

'Ik weet liever meteen wat voor vlees ik in de kuip heb.'

'Oké, doe dan maar wat jou het beste lijkt. Dat vind ik juist zo leuk aan jou: dat je je van niemand iets aantrekt.'

'O god, jij vindt me ook excentriek, maf en behoeftig.'

'Dat zijn alle leuke mensen.'

'Ik denk dat ik het maar een tijdje opgeef, qua mannen. Misschien wel voorgoed. Dan trouw ik gewoon met een opblaasbare kerstman of zo. Je ziet toch ook weleens mensen die trouwen met hun lievelingsbrug of met een rots?'

'Dat klinkt heel verstandig.'

‘Ach ja, ik heb tenminste nog een leuke baan, en ik zal heus wel weer opkrabbelen en mijn leven op de rit krijgen. Trouwens, als het weer misgaat, heb ik jou altijd nog.’

‘Nu je het zegt...’ Livvie komt overeind. ‘Wacht, hier hebben we wijn bij nodig.’ Ze sprint naar de keuken en komt terug met twee wijnglazen en een dure fles rode wijn.

‘O nee, de dure wijn. Ben je stervende? Ben ik stervende? Wat is er aan de hand?’ piep ik. De dure wijn wordt alleen van stal gehaald als er iets rampzaligs is gebeurd. Iets leuks vieren we altijd met een fles bubbels.

Ze springt weer op de bank. ‘Er gaat niemand dood. Hier, hou vast.’

Nadat ik de glazen heb aangepakt, trekt ze de fles open en schenkt de glazen lekker vol.

‘Ik kan de spanning niet meer verdragen, Liv. Voor de draad er-mee.’

‘Oké...’ Ze stopt een van haar glanzende zwarte lokken achter haar oor. ‘Je weet toch dat ik dat bedrijf heb benaderd over mijn huidverzorgingsproducten?’

Livvie is schoonheidsspecialiste en heeft een kleine kliniek die gespecialiseerd is in botox, lipfillers en dat soort dingen. Haar clientèle bestaat uit rijke Londenaren die vinden dat ze op cosmetisch gebied wel wat hulp kunnen gebruiken. Minstens één keer per week vraagt ze me om proefkonijn te zijn, maar ik gruw al bij de gedachte aan al die naalden in mijn huid, aan een gezicht dat door een of ander gif slechts één uitdrukking kent. Toch zie ik er ook de voordelen van in. Livvie zal er de rest van haar leven uitzien als een beeldschone, gefotoshopte twintiger, terwijl ik er elk jaar meer rimpels bij zal krijgen.

‘Dat weet ik nog, ja. Die deftige types uit LA, die er allemaal zo adembenemend uitzien.’

Ze lacht omdat ik een quasiverliefd gezicht trek.

‘Hebben ze ja gezegd?’

Ambitieuus als Livvie is, had ze aan de kliniek niet genoeg. Dus

heeft ze een geweldige lijn met huidverzorgingsproducten ontwikkeld waarmee kleine rimpeltjes op een of andere manier beter verdoezeld kunnen worden dan met wat voor make-up dan ook. Ze is op zoek naar een investeerder, zodat ze de producten klinisch kan laten testen en de lijn op de markt kan brengen.

‘Ze hebben me een aanbod gedaan. Dit is de enige manier waarop ik mijn bedrijf kan uitbreiden, Flora. Zij hebben de middelen om het grootschalig te produceren. Als ik straks rijk en beroemd ben, kan ik elke opblaasbare kerstman voor je kopen die je maar wilt.’

‘Bedankt dat je een echtgenoot voor me wilt kopen, dat vind ik heel lief van je. Maar dat bedrijf is in LA gevestigd, dus jij gaat daar ook naartoe!’ Ik sla mijn handen voor mijn gezicht en probeer niet in tranen uit te barsten. ‘Wat moet ik nou zonder jou? Het is weer eens zover, mijn hele leven wordt overhoopgehaald. Eerst maakt mijn vriend het uit en nu blijkt ook nog eens dat mijn beste vriendin gaat emigreren, allemaal op één avond. Nee, nou moet ik niet bij de pakken neer gaan zitten. Ik ben een sterke vrouw van bijna dertig en ik krijg mijn zaakjes heus wel op orde.’

‘Wat zou je ervan zeggen om mee te gaan?’

‘En dit alles achterlaten?’ vraag ik, hoewel ‘dit alles’ eigenlijk van Livvie is. ‘Ik heb een fantastische baan als caissière. De klanten hebben me nodig vanwege mijn deskundige mening over alles wat feestelijk en kerstachtig is.’ De woorden komen er op de automatische piloot uit. Niemand zit te wachten op een excentrieke, maffe huilebalk die de pret bederft.

‘Dat begrijp ik, en het is maar tijdelijk. Waarschijnlijk zal het ongeveer een jaar duren om alles te regelen en kom ik daarna terug om de Londense tak van het bedrijf te runnen.’

‘Moet je jezelf nou eens horen. De Londense tak van het bedrijf? Ik ben apetrots op je, Liv, zelfs al raak ik je nu kwijt.’ Voor de tweede keer vanavond krijg ik tranen in mijn ogen.

‘Je raakt me niet kwijt.’

Ik haal mijn neus op. ‘Wanneer vertrek je?’

‘Zo snel mogelijk, maar ik heb waarschijnlijk een maand nodig om alles in de kliniek te regelen, dus ik zie wel hoe het loopt en ik boek pas een vlucht als alles is afgehandeld. Ik heb al een advertentie geplaatst om een bedrijfsleider te zoeken. Die mag dan ook gebruikmaken van deze flat. Natuurlijk mag jij ook blijven.’

‘Maar ik betaal niet eens huur, aangezien ik hier maar tijdelijk woon, tot ik mijn leven weer op de rit heb.’ Dat zei ik tenminste, toen ik anderhalf jaar geleden mijn intrek nam in de logeerkamer. De tijd vliegt als je in de put zit.

‘Maak je daar maar geen zorgen om,’ zegt ze.

Natuurlijk doe ik dat wel. Ik heb mezelf altijd voorgehouden dat ik niet financieel afhankelijk van haar wil zijn. Omdat mijn leven zo’n puinhoop is, mocht ik hier komen wonen zonder huur te betalen, maar hier wonen zonder háár erbij is een ander verhaal. En zelf kan ik me in het centrum niet eens een bezemkast veroorloven.

Diep vanbinnen denk ik dat Livvie nog steeds het gevoel heeft dat ze bij me in het krijt staat omdat ze zowat in het huis van mijn oma is opgegroeid. Ze heeft altijd de behoefte om iets terug te doen omdat we haar toen in onze familie hebben opgenomen. Hoewel ze dat nooit met zoveel woorden heeft gezegd, zijn we al zo lang bevriend dat we in zekere zin als zussen voor elkaar zijn en ik bij haar aan een half woord genoeg heb. Toch zou ik willen dat ze er niet zo over dacht. Thuis ging ze gebukt onder de giftige relatie van haar ouders. Daarom is ze ook zo ambitieus, omdat ze van niemand afhankelijk wil zijn. Daar heb ik onnoemelijk veel bewondering voor. Dat ze na die nare jeugd is uitgegroeid tot zo’n veelzijdige, attente, meelevende doorzetter is inspirerend. Die hartstocht had ze al in zich toen ze haar haren nog in twee vlechtjes droeg.

‘Ik zoek wel iets anders,’ zeg ik zo opgewekt mogelijk. ‘Iets kleiner.’ Oftewel: iets goedkopere. Ik zal naar het uiterste randje van Londen moeten verkassen om van mijn bescheiden salaris een kamertje te kunnen huren, maar ik ben allang blij dat ik een inkomen

heb. 'Vandaag ben ik mijn zogenaamde vriend en mijn beste vriendin kwijtgeraakt. Hopelijk gaat het morgen beter.'

'Het komt heus wel goed. In het ergste geval laat ik je gewoon ophalen door de privéjet.'

Mijn mond valt open. 'Hebben ze een privéjet?'

'Nee, maar dat lijkt me typisch iets wat ze in LA zouden zeggen.'

'Dat is het zeker! En je wederhelft? Wat zegt hij hier allemaal van?' Ik kan haar nieuwe vriend niet uitstaan; ik weet niet eens meer hoe hij heet.

'Ik heb het hem nog niet verteld,' verzucht ze.

Hopelijk gaat ze die kerel dumpen. Het is duidelijk dat ze hem niet eens echt ziet zitten, al beweert ze van wel.

We drinken de fles rode wijn helemaal leeg en slaan ons half lachend, half huilend door de avond heen. Livvie kwijtraken voelt alsof ik afstand moet doen van mijn rechterarm. We zijn al van kleins af aan beste vriendinnen en meer dan twintig jaar later doet ze er nog steeds alles aan om me te helpen.

Wat moet ik nou zonder haar?